

ilusaid, kallid toolisti ja keskel üks üsna selgest kuslast ište, mis hiilgawa kassi liwidega ilustatud oli ning palju kõrgem, kui teised istmed, kellet veel üks nendasamuti selgest kuslast, madal jalgealune járg ees seisis. See oli aga see ište, kus páál Wanataat iši ištuš, kui ta kodus oli, ja kust kõik áranáha wöis, mis maa páál sündis.

Rátsep waatas seda uhket auujärge túki aega wagusi, fest see náitas temale enam mee-lejárele olewat, kui need teised sáál úmber. Óal tuli himu ka finna páále ištuda; ta aštuš üles ja ištus páále. Sáál nági ta nüüd kõik maapáálsed ašjad, ja pani ka warsti tåhele, kui üks wana naeskonks jõe ááres pesu pess ja paar náukatet kórvale pistis, et neid árawaraštada.

Rátsep wihaastas selle pahateni üle niiwága, et ta selle kuld jalgištme wöttis ja naesele selga saatís, mis páále see sedamaid oma wargust tagasi pani. — Aga et ta ištet enam tagasi tuua ei saanud, pühkis mees auujárje pealt maha ja puges oma endise nurka tagasi ning

seisis sáál wagusi n'agu hiir pesas, kui 'poleks ta kusagil kainud ega fedagist teinud.

Kui Wanataat jalutamast tagasi tuli, ei pan-nud Tema rátsepät ukse taha tåhele. Aga kui Óa oma auujárje páále ištus, puudus Temale jalgiste. Óa kúsis Peetrusse kääest, aga see ei tåádnud fest midagi. Siis kúsis Wanataat, kas ta mitte fedagit ehk siisse 'pole lasknud? — „Muud ma ei tea,” wästas Peetrus, „kui ühe lompaga rátsepa, kes sáál ukse taga ištub.”

Nüüd kutsuti rátsep wálja ja kúsiti tema páest, kas ta mitte ištet 'pole árawótnud ja kohegile pannud?

„Juulik Suur Daewataat,” ütles rátsep röömuga, „ma wiškasin seda oma tulise wiha sees alla maa páále ühe naesele selga, kes pesu juures kaks náukatet árawaraštada tahtis.”

„Oh sa hábemata ja tige inimene,” taples Wanataat ja lõi wálku; „kui mina ka nenda kohut mäistatšin, kui fina, siis oleksid sa di-guse poolest juba ammugi oma nuhtlust pida-nud kättesaama; kui mituforda oleks ma pi-